

ogsaa er, have fundet, at disse Beløb saalænge have spillet en saadan Rolle i de Skattelove, som vi have behandlet, og som have foreligget til Behandling, og at de gennem flere tidligere Beslutninger have vundet en saadan Stadfæstelse af Thinget, at vi troe, at der ikke nu er tilstrækkelig Grund til at stille Forholdet anderledes, end det ved mange tidligere Afstemninger er erkjendt for at være det Rette. Derfor troe vi her at maatte følge Finantsministeren, idet vi gaae ud fra, at Resultatet af den gjentagne Prøvelse, som har fundet Sted gennem Lovgivningsmagten, af hvorvidt det rette Forhold her var sat mellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet, burde følges, og at vi ikke let burde afvige deraf. Dette er Grunden, hvorfor vi 4 Medlemmer anbefale Ministerens Forslag under Nr. 9. — Under Nr. 10 er der stillet Forslag om, at andet Stykke af § 7 skal udgaae, hvilket Forslag ligeledes er tiltraadt af 4 Medlemmer af Udvalget, skjøndt ikke ganske de samme, der have sluttet sig til Forslaget under Nr. 9, men jeg befinder mig ogsaa blandt disse 4 Medlemmer. Den Bestemmelse, som her foreslaaes at skulle udgaae, antager jeg er af megen Bigtighed for Loven i det Hele taget. Det maa indrømmes, at Tanken om det, som vi kjende under Benævnelsen „stigende Scala“, i sig selv for en stor Deel af Thingets Medlemmer staaer som en velbegrunnet Tanke, hvilken vi haabe i Fremtiden maa kunne gennemføres praktisk, saaledes at vi derigjennem kunne faae en af Alle erkjendt mere ligelig Fordeling af Skatten, end Tilfældet vil være uden denne; men paa den anden Side maa det ogsaa erkjendes, at Lovforslaget allerede har en stigende Scala, nemlig i den gennemgaaende Frittagelse for samtlige Skatteydere for 400, 350 og 300 Rd., hvilken Frittagelse ikke er saa ringe, som det ved første Mest kunde synes. I Tilfælde har det været min Grund til at slutte mig til Finantsministerens Forslag, at de Herrer, der holde paa denne Bestemmelse i § 7, ikke have stillet Forslag om at udskyde den anden af mig nævnte stigende Scala, der ligger i det Lovforslag, som er indbragt af den høitærede Finantsminister, thi man kan ogsaa faae for Meget af det Gode,

som man siger, og to stigende Scalaer i een Skattelov forekommer mig at være vel Meget paa een Gang og vel Meget at tage i eet Spring. Baade af disse Hensyn og af Hensyn til, at jeg oprigtigt og varmt ønsker, at vi dog eengang maae komme til et Resultat angaaende dette Spørgsmaal, kan jeg ikke Andet end tilraade det ærede Thing at udskyde denne Bestemmelse af Loven. — Forslaget under Nr. 12 antager jeg ikke vil møde nogensomhelst Modstand i Thinget; jeg behøver vist ikke at sige et Ord til Forsvar derfor. — Forslaget under Nr. 13

Formanden: Maa jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det kun er de 10 første Ændringsforslag, som ere under Forhandling.

Ordføreren: Jeg beder om Forladelse, det glemte jeg. — Om de Forslag, som iøvrigt ere stillede til det Afsnit, som nu er under Forhandling, forbeholder jeg mig at udtale mig, naar de ærede Forslagsstillere have havt Ordet.

Winther: Til det Lovforslag, som her foreligger til Forhandling, har jeg stillet nogle Forslag, deels Ændringsforslag og deels Ændringsforslag. Det første af disse Forslag gaaer ud paa, at den Bestemmelse, hvorved Procenten af denne Skat skal fastsættes, skal tages i Finantsloven. Naar vi skulle have en extraordinær Skat, er det jo for en væsentlig Deel for at udfylde den Mangel i Statskassen, der er tilstede ved den opstillede Balance. Det forekommer mig altsaa, at Finantsloven er det naturlige Sted at tage en Bestemmelse angaaende dette Punkt paa. Jeg skal iøvrigt efter Omstændighederne indskrænke mig til den kortest mulige Udtalelse. De øvrige Forslag, som jeg har stillet, staae i en indvortes Forbindelse med hverandre og gaae ud paa at opretholde det Princip i Loven, som blev vedtagen ved 2den Behandling, nemlig om en stigende Scala, og at give det en større Bevægelighed, end det vilde være Tilfældet, hvis det Forslag, som er stillet under Nr. 10, blev vedtaget. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom